

Na počátku musím říci, že Bianka Šimečková má básníka Jana Skácela velmi ráda. Na našich konzultacích jsem to jasně poznal a snažil se toto zaujetí pro Skácela podporovat. Zaujetí pro Skácela se nakonec promítlo i do finálního textu, což u biograficky pojatých diplomek není na škodu – naopak.

Ještě jednu věc je třeba hned zkrájat konstatovat – Bianka Šimečková sepsala svůj text samostatně, jeho podobu (ani průběžné verze) jsem neměl možnost vidět dříve, než když už byl odevzdaný. Tím pádem mohu výsledek posuzovat s větším odstupem.

Biografii Skácela považuji ve svém celku jako ne zrovna dvakrát povedenou. Důvodů pro takové konstatování mám několik:

1. chybí jakákoli metodologie: autorka – možná ze zaujetí pro skvělého básníka – skáče tak říkajíc hned do tématu, neseznamuje čtenáře s teoretickým backgroundem – byl vůbec jaký? V úvodu se jen dozvídáme, že postavu Jana Skácela bude autorka analyzovat z historického úhlu pohledu, že nepůjde o literárně-teoretický elaborát; abych řekl pravdu, zdá se mi to trochu málo – očekával bych například rozbor pramenů, z nichž bude autorka čerpat, co je vůbec o Skácelovi k dispozici, kde to nalezneme, jaké jsou ještě další směry výzkumu atd. atd.

2. Sáhodlouhé citace: autorka se dost často omezuje na roli uvaděčky citací. Příklady? Například na straně 66 nalezneme citaci na celou stranu, kterou B. Šimečková uvádí větou: „Příkladem může být Skácelův text o Moravě, který je natolik kouzelný, že stojí za to ho celý ocitovat.“ Mám dojem, že kouzelnost Skácelova textu je jedna věc, odborná práce je věc druhá. Nebo ještě jeden příklad ze strany 7. Najdeme tu větu: „Na úvod této části dostane na několik odstavců slovo Jan Skácel samotný.“ A po tomto uvedení (o pár vět dále) se autorčino slovo vyplní – skoro dvě strany nepřerušené citací...

3. Slabší analýza: tato poznámka vlastně souvisí s předchozí rolí, autorka spíše provádí životem Jana Skácela, uvádí citace, básně, úryvky – to vše do jedné řady, ale nenajdeme tu o moc více než zápal a zaujetí, a také celkem umné použití jazyka (což na druhé straně není málo).

4. Absence interpretace Skácelovy tvorby: chápu, že autorka chtěla popsat Skácela jako historickou postavu (proto tuto výtku vnímám jako okrajovou), na druhou stranu u takových témat je prostě nutné se vypořádat i s literárním dílem básníka. Na to ale v textu narazíme jen poskrovnu.

Diplomová práce Bianky Šimečkové se mi i přes celkem zásadní vady zdá přijatelná – v případě kvalitní obhajoby. Díky jazykovým dovednostem, zápalu a koneckonců i pečlivému seznámení se Skácelovou genealogií a životem navrhuji text k obhajobě s možností ohodnotit jej stupněm dobře – 3.

V Praze dne 8. září 2014

.....

PhDr. Přemysl Houda, PhD.